

ве надписани и неизпратени; а въ пепелницата за цигари—купъ папириси запалени и забравяни още цѣли. Единъ само будилникътъ на стѣнната измѣрено и безъ смущение припѣва своето «тикъ — такъ, тикъ — такъ». Ала и въ негова припѣвъ Николаевъ се боеше да се вслушаваше му се, че дочува ехото на близка буря. Врѣмето минаваше, а нейното писмо не идваше.

Нощта приближаваше. И всѣки мигъ той възчакваше да извикатъ вѣстникопродавачитѣ и името му да почне да минава отъ уста въ уста.

— А ако тя се отмѣтне! — помисли той. И тогава му хрумна спасителната мисль: самъ да излѣзе съ едно писмо въ тѣхния вѣстникъ и да захлупи устата на всички.

— Но ако редакцията ми отрече? — се попита той. Вече седемъ деня не съмъ се срѣщалъ съ никого. Тѣ сж повѣрвали на тия клюки! Не туку тѣй ме канятъ на обяснения!

Ще понесе ли той едно обвинение, въ което него ще третиратъ като обвиняемъ! — Тази мисль го съсишваше. И не се сишраше на едно мѣсто, нито можеше да допуши цигарата си.

Измжченъ отъ ядливи въпроси, които сѣкашъ нѣкой му задаваше, той се душеше отъ мъжа и не сѣдаше. Кръстосалъ на гърди ржнъ той червно крачеше изъ стаята и чести въздишки огласяха глѣхналитѣ кѣтища.

— Какъ да окъснѣй до сега! — се питаше Николаевъ и погледваше изъ прозореца. Той все още се блазнише отъ мисльта, че тя ще устои на обѣщанието си, защото знаеше, че тя е била всѣкога точна въ обѣщанията си къмъ него.

Надѣваше се той, но врѣмето минаваше. Тѣжната вечеръ почваше да наднича въ стаята му и той чувствуваше колко тѣжна и глуха е нощта, що пристѣпва.

Гнетенъ отъ толкова въпроси, у Николаевъ се възмогна нѣкаква смѣлость да изругае цѣлъ свѣтъ. И като застана правъ, процѣди прѣзъ зѣби:

— Нѣма да ходя! нека правятъ каквото щатъ.

Рѣши се най-подиръ той да се сблъска съ онѣзи, които искаха да го сгязятъ и сѣкашъ да сбере сили се отпустна на канапето.

Унесенъ, като на сънь, му се счу, че нѣкой хлопа на портата. Вслуша се и пристѣпи къмъ вратата.